

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

KUUPAISTE MAANTEE

Kümnes raamat

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Moonlight Road
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2010 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06397721
ISBN 978-9949-82-774-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Tonie Crandallile, sest maailm oleks süngem paik,
kui siin ei eksisteeriks sinu südamest kiirgavat armastust.*

*Täna, et oled olnud rohkem kui lihtsalt sõber –
aitäh, et oled olnud mulle õe eest.*

ESIMENE PEATÜKK

Neitsijõel veedetud kahe nädala jooksul oli Aiden Riordan matkanud tublisti üle saja viiekümne kilomeetri ning kasvatanud endale koheva tumepunase habeme. Koos süsimustade juuste ja kulmude ning säravroheliste silmadega, mis olid esivanemate pärand, nägi ta metsik välja. Tema nelja-aastane vennatütar Rosie, kel olid paksud punased lokid ja rohelised silmad, oli öelnud: „Onu Aid! Sina oled ka Metsik Iili Loos!“

Mehele, kes ei mäletanud, millal ta oli viimati missioonidelt puhkust saanud, oli seesugune paus üpris meelepärane. Juba meditsiinitudengipõlvest saadik olid Aidenil olnud väga konkreetset eesmärgid. Praegu, kolmekümne kuue aastasena ja pärast neljateistkümme aastat mereväes teenimist, ei käinud ta tööl. Ta ei teadnud veel, kuhu järgmisena maandub, ja see tekitas temas *hea* tunde. *Motivatsiooni- puudusest* oli arenenud välja meeldiv olemine. Ta oli kindel vaid selles, et ei plaani enne suve keskpaika Neitsijõelt lahkuda. Tema vanem vend Luke ja vennanaine Shelby ootasid oma esimest last ja Aiden ei kavatsenud sellest sündmusest kõrvale jääda. Ka vend Sean pidi varsti Iraagist naasma ja saama veidi puhkust, enne kui oma naise Franci ja tütre Rosie seltsis järgmist tööülesannet täitma suundub. Aiden kibeles ka Seaniga aega veetma.

Juunipäike põletas armutult. Aiden kandis tööpükse, matkasaapaid ja beeži T-särki, mille kaenlaalustel olid soolased higirandid. Tema rind ja selg olid läbimärjad ning ta lehkas üpris tugevasti. Tal olid kaitsevärvi seljakotis energiabatoonid ja vesi ning vööle oli kinnitatud

matšeete võsa läbimiseks. Tema pealage kattis nokkmüts, mille ääre alt piilusid mustad käharad juuksed. Tema lahutamatu kaaslane oli saja kahekümne sentimeetri pikkune jalutuskepp ja – pärast juhukohtumist ühe vägagi enesekindla mägilõviga – ka vibu ning nooletupp. Tõsi, kui ta peaks kohtuma tõeliselt pahura karuga, oleks tema lips läbi.

Ta kõndis mööda looklevat mullateed mäest üles. See nägi välja nagu kellegi sissesõidutee või mahajäetud palgiveotee – ta ei teadnud, kummaga on tegu. Ta liikus mäeharja suunas, mida oli altpoolt silmanud. Tee lõpus jõudis ta pealtnäha mahajäetud metsamaja juurde. Kogemused olid õpetanud vahet tegema – kui tee välikemmergu juurde on rohtu kasvanud ja ehitise lagunenud, siis on maja arvatavasti tühi. Ent see polnud rusikareegel. Ükskord oli ta ekslikult sama laadse oletuse teinud, mispeale üks vana naine oli teda püssiga sihtinud ja minema kamandanud. Praegu kõndis Aiden hoovist kaarega mööda ja liikus läbi metsa mäeharja poole.

Mõistagi polnud seal jalgrada. Ta raius matšeete abil võsa, kuni jõudis selle teisele poole, kust avanes imeliselt joovastav vaade. Üliühikestes khakipükstes naine kummardus üle terrassiääre, tagumik Aideni poole urvakil. Isegi selle valdkonna asjatundjana ei osanud Aiden naise täpset vanust pakkuda, kuid möönis, et tegemist on imekauni pepuga, mille küljes oli paar oivalisi pikki ja päevitunud sääri. Kui otsustada terrassil olevate keraamiliste pottide ja kastekannu järgi, oli naine ametis taimede istutamiseга. Üks taimepott oli tõstetud naise kohale terrassipiirdele. Naine paistis maad kaevavat ja suurde potti peopesadega mulda tõstvat.

Aiden teadis paari asja. Tagumik ja sääred kuulusid alla viiekümneaastasele naisele ning püssi ka ei paistnud. Niisiis raius Aiden end läbi võsa, et võõrale sõbralikult tere öelda.

Kummargil naine vaatas teda harkis jalgade vahelt. Kaunis maasikablond pani Aideni naeratama. Naine tõi kuuldavale hääleka verd tarretava karje, lükkas end järsult sirgu, lõi pea vastu terrassipiiret, ajas keraamilise poti maha ja sai sellega vastu peakolu. Nii et ta maha prantsatas. *Plärts!*

„Pagan!“ pomises Aiden ja jooksis naise juurde nii kiiresti, kui jalad võtsid. Poolel teel viskas ta matšeete ja muu kraami maha.

Et naine lamas näoli ja oli teadvusetu, keeras Aiden ta ümber. Naine oli *vapustav*. Tema nägu oli niisama kaunis kui ülejäänud keha. Pulsst löi unearteris kenasti ja tugevasti, kuid laup oli verine. Naine oli saanud lillepotiga vastu kukalt, kuid oli kukkudes nähtavasti otsaesise vastu teravat terrassipiiret ära löönud, sest imekaunil laubal, täpselt juustepiiril, oli haav. Ja sealt voolas pahinal verd nagu peahaavadest ikka.

Aiden õngitses välja taskuräti, mis oli õnneks puhas, ja vajutas käe haavale, et veritsust peatada. Naine oigas veidi, kuid ei avanud silmi. Aiden avas põidlaga ükshaaval tema silmalaud. Pupillid olid ühesuured ja reageerisid valgusele – see oli hea märk.

Haavale surudes vabanes Aiden seljakotist, nooltest ja vibust. Seejärel kahmas ta naise sülle ja kandis üle terrassi avatud kahepoolsest uksest sisse, otse maja sisemusse. „Kas keegi on kodus?“ hõikas ta sisenedes. Et vastust ei tulnud, oletas Aiden, et naine elab üksi ja suur Lincolni maastur kuulub samuti talle.

Nahkdiivan tundus olevat sobiv paik – etem kui voodi või uhiuus ja kallid disainerivaip, mida ei tasunud veriseks määrada. Aiden asetas naise ettevaatlikult diivanile, nii et pea jäi veidi kõrgemale.

Ta vaatas ringi. Väljast oli jäänud mulje, et tegemist on hariliku vana majaga, millel on uus laudis ning katuse ja piirdega värskelt värvitud terrass ja toolid. Ent maja sisemus oli rikkalikult möbleeritud ja ülistiilne.

Aiden kergitas ettevaatlikult taskurätti: veritsus oli peaaegu lakanud. Kuid naise valge T-särk oli verine. Kõigepealt tuli hankida jääd ja siis mingisugust sidet. Aiden seisis keset avatud köök-elutuba ja söögituba. Pärani kahepoolse ukse ees, mille juurest avanes just seesama vaade, mida ta oli otsinud, seisis laud. Aiden oli olnud oivalisest tagumikust nii lummatud, et märkas alles nüüd: majake seisis täpselt mäeharjal.

Ta vaatas ringi ja otsis telefoni, kuid ei leidnud. Seejärel pesi ta käed puhtaks ja sobras sügavkülmikus, et jääd leida. Ta mähkis jää kahte köögirätikusse – üks otsaesisele, teine kuklale. Köögirätikutel olid veel hinnasildid küljes. Aiden toetas naise pea ühele jääpakile ja asetas teise tema laubale. Et isegi külmatunne ei pannud naist ärkama, läks Aiden sidet otsima.

Köök asus maja läänepoolses küljes ja selle vastasküljel oli kaks ust. Vasakpoolne uks avanes avarasse magamistuppa ja parempoolne suurde vannituppa. Vannitoast, mis tundus olevat kõige loogilisem koht esmaabitarvete otsimiseks, viis veel üks uks magamistuppa.

Kraanikausi alt tuligi välja purjeriidest sinine lukuga kott, millele oli tikitud kiri „Esmaabi“. Aiden haaras koti ja kiirustas tagasi naise juurde. Tema vilunud kätel kulus kõigest mõni sekund, et määrida haavale antibakteriaalset kreemi ja plaasterdada see kinni. Lõpuks pani Aiden jääkoti tagasi peale.

Järgmine ülesanne oli toimetada naine traumapunkti, et lasta tema peale kompuutertomograafia teha. Teadvusekaotus pärast peatraumat võis paksu pahandust tekitada. Mida kauemaks naine jääb teadvuse tuks, seda rohkem on põhjust muretseda, ent Aiden oli tegutsenud kiiresti – teadvusekaotus oli seni kestnud paar minutit. Aiden märkas köögiletil käekotti ja sobras selle sees, et leida telefoni, autovõtmeid, dokumente või midagi muud. Ta valas koti sisu pikemalt mõtlemata välja ja kummardus parajasti leti kohale, et esemeid uurida, kui õhku rebestas karjatus. Ta ajas end järsult sirgu ja lõi pea vastu ülemist köögikappi ära. „Ai!“ röögatas Aiden ja haaras kuklast. Ta pigistas silmad kõvasti kinni ja üritas pimestavast valust toibuda.

Ent naine jätkas kriiskamist.

Aiden pöördus tema poole. Naine söötis nahkdiivanilt minema, kisades nagu ratta peal, ja jääkotid kukkusid põrandale.

„Jääge *vait!*“ kamandas Aiden. Naine jäi järsku seisma ja pani käe suule. „Me saame mõlemad ajukahjustuse, kui te kohe järele ei jäta!“

„Kaduge siit minema!“ kamandas naine. „Ma kutsun politsei!“

Aiden pööritas silmi ja raputas pead. „Suurepärane mõte. Kus telefon on?“ Ta leidis köögiletil vedelevate asjade seast telefoni. „Sellel pole levi.“

„Mida te siin teete? Miks te minu majas olete? Ja minu kotis tuhnite?“

Aiden kõndis lähemale, naise käekott näpus kõlkumas. „Nägin, kuidas te pea ära lõite. Tõin teid tuppa, panin haavale jääd ja sideme, aga nüüd peame...“

„Te lõite mulle vastu *pead?*“ karjatas naine ja ronis jalgupidi diivanile, et eemale põgeneda.

„Ma ei löönud teid – arvatavasti ehmusite, kui nägite mind metsast välja tulemas, ja võpatasite. Lõite kukla vastu terrassipiiret ja lillepott kukkus teile pähe. Ma arvan, et otsaesisele saite haava siis, kui näoli kukkusite. Kus telefon on?“

„Oh jumal!“ pomises naine ja puudutas ettevaatlikult sidet. „Telefon paigaldatakse homme. Koos satelliiditaldrikuga. Et saaksin internetti kasutada ja filme vaadata.“

„Sellest ei ole erilist abi. Kuulge, teie haav on pinnapealne. Peahaavadest tulebki palju verd. Ma ei usu, et sellest isegi armi jääb. Aga teadvusekaotus on...“

„Ma annan teile raha, kui lubate, et mulle viga ei tee.“

„Jumala eest, ma sidusin teie pea kinni! Ma ei tee teile viga ja ma ei taha teie raha!“ Aiden kergitas naise käekotti. „Ma otsisin teie autovõtmeid – teile tuleb kompuuteruuring teha. Ja võib-olla paar õmblust.“

„Miks?“ küsis naine väriseva häälega.

Aiden ohkas. „Sest te kaotasite teadvuse – see pole hea märk. Noh, kus võtmed on?“

„Miks?“ kordas naine.

„Ma sõidutan teid traumapunkti, et lasta teie pead uurida!“

„Teen seda ise,“ teatas naine. „Olen ise roolis. Teie võite ära minna. Kohe.“

Aiden lähenes paari sammu võrra. Ta laskus kummargile, et ei peaks naisele ülevalt alla vaatama, kuid hoidus liiga lähedale sattumast, sest võõra käitumine võis olla ettearvamatu. Naine tundus pisut ebastabiilne olevat. Või lihtsalt kartis teda. Aiden üritas end tema nahka kujutleda – ärkad verise särgiga ja näed metsistunud välimusega meest oma käekotis sobramas. „Mis teie nimi on?“ küsis ta leebelt.

Naine piidles teda umbusklikult. „Erin,“ vastas ta viimaks.

„Vaadake, Erin, teil ei ole hea mõte rooli istuda. Kui teil on raske või kas või poolraske peatrauma, võite uuesti teadvuse kaotada, võib tekkida peapööritus või peataolek, iiveldus, nägemise hägustumine või mis kõik veel. Proovige mitte närveerida – viin teid kiirabisse. Kui oleme kohale jõudnud, võite mõnele sõbrale või sugulasele helistada. Lasen kellelgi endale järele tulla.“